

Robert E. Howard - Zahrada strachu

Kdysi jsem se jmenoval Hunwulf - Tulák. Toto vědomí nejsem schopen vysvětlit žádným přirozeným, ani nadpřirozeným způsobem a ani se o to nepokouším. Každý člověk si pamatuje, co se mu přihodilo v minulosti, já i to, co jsem prožil v minulých životech. Tak, jak si jednotlivci pamatuje svět, který vnímal jako dítě, chlapec nebo mladík, já si pamatuji bytosti, kterými býval v dávných dobách James Allison. Proč to tak je, vám nemohu vysvětlit, stejně jako nejsem schopen vysvětlit nekonečné množství přírodních zákonů a úkazů, se kterými se denně setkávám jak já, tak všichni ostatní smrtelníci. Ale teď, když ležím a čekám, až mě smrt osvobodí z mé dlouhé nemoci, vidím jasně a přesně to obrovské panorama životů, které se táhnou mou minulostí. Vidím nejen muže, ale i divoké tvory, kterými jsem býval.

Mé vzpomínky totiž nezačínají s příchodem lidstva. Jak by mohly, když divocí tvorové se prolínají s člověkem tak, že není možné vyznačit hranici, která je dělí. Právě v tomto okamžiku vidím šerou pěšinu vedoucí mezi obrovskými stromy pradávného pralesa, na kterou nikdy nevstoupila noha chráněná vydělanou kůží. Vidím obrovské chlupaté a přihrbené tělo, které se po ní pohybuje - neohrabaně, ale rychle, chvílemi po čtyřech, chvílemi po dvou. Pátrá pod hniјícími padlými kmeny po kořincích a hmyzu a malé kulaté uši jsou neustále ve střehu. Chvílemi zvedne hlavu a vycení zažloutlé tesáky. Je to primitivní lidoop, a přece jasně cítím jeho přibuzenství s myslící entitou, která se dnes jmenuje James Allison. Mé tělo je měkké, bílé a holé, jeho svalnaté, tmavé a porostlé srstí. Přesto jsme bývali jedno a v jeho malém, pomalém mozku se už tenkrát začínaly tvořit a spojovat lidské myšlenky a touhy, hrubé, zmatené, prchavé, které však byly základem pro všechny ty ctižádostivé a vznešené vize, které člověk snil v letech následujících.

Ale ani tam mé vzpomínky nekončí. Vracejí se dál, mnohem dál, po prastarých, dávno zapomenutých stezkách, které se neodvážuju sledovat ani v duchu, do temných a děsivých hlubin, jež lidské vědomí nedokáže změřit. Ale i v oněch místech jsem si vědom svého já a své osobnosti. Tvrdím, že výjimečný jedinec není nikdy ztracen, ani v té temné hlubině, ze které jsme kdysi vylezli, skřehotající a hluční, ani v té budoucí Nirváně, do které se jednoho dne ponoříme. I tu jsem už zahlédl, daleko před sebou, zářící jako namodralé světélkující jezero mezi horskými hřbety hvězd.

Ale dost. Budu vám vyprávět o Hunwulfovi. Och, bylo to dávno, strašlivě dávno! Jak dávno, to se ani neodvážuju určit. Proč vlastně bych měl jen pro nesmyslný lidský odhad a přibližné časové zařazení hledat slova k popisu říše nepopsatelně, nepochopitelně vzdálené? Od toho času změnila Země mnohokrát svou tvář a osud mnoha národů se naplnil.

Byl jsem Hunwulf, syn zlatovlasých Aesiřanů, kteří z ledových plání pochmurného Asgardu vysílali výpravy svých modrookých synů na cesty světem. Ta putování trvala často celé desítky let a naše stopy se nacházely na těch nejpodivnějších místech. Já se narodil při jedné takové výpravě na jih a nikdy jsem neviděl rodnou zem svého národa, kde většina Seveřanů stále ještě žije ve stanech z koňských kůží, postavených uprostřed sněhových plání.

Na té dlouhé cestě jsem dosáhl mužství, divokého, nepoddajného a nezkrotného mužství Aesiřanů, kteří znají jediného boha - mrazivého Ymira s ledovým vousem a jejichž sekery jsou zakaleny v krvi mnoha národů. Svaly jsem měl jako hedvábím opředená ocelová lana. Žluté vlasy, podobné lví hřívě, mi padaly na široká ramena. Bedra mi halila leopardí kožešina. A svou těžkou kamennou sekeru jsem stejně dobře ovládal pravou jako levou rukou.

Rok za rokem se můj kmen posouval dál a dál na jih. Někdy jsme uhnuli velkým obloukem na východ nebo na západ, někdy se usadili na celé měsíce nebo dokonce roky v některém z úrodných údolí, ale při tom všem jsme pomalu, ale neodvratně postupovali k jihu. Čas od času naše pouť vedla nekonečnými pustinami, které ještě nikdy nezaslechly lidský křik, jindy se

nás neznámé domorodé kmeny pokoušely vychýlit ze směru a pak naše cesta vedla přes krví zbrocený popel jejich zničených vesnic. A v průběhu našeho putování, lovů a krvavých střetnutí, jsem dospěl v muže a zamiloval se do Gudrun.

Co bych měl říci o Gudrun? Jak chcete popsat barvy slepci? Mohl bych říci, že její kůže byla bělejší než mléko, že v jejích vlasech barvy tekutého zlata jako by se zachytilo samo slunce, a tvary jejího těla by zahanbily i sen, ze kterého vzešly řecké bohyně. Ale těžko bych vám popsal tu směs ohně a dokonalosti, která se jmenovala Gudrun. Nemáte s čím srovnávat; znáte ženství jen podle příslušnic své vlastní doby a ty by vedle ní vypadaly jako plamínek svíčky vedle měsíce v úplňku. Už celá tisíciletí po zemi nekráčela žena, která by se mohla rovnat Gudrun. Kleopatra, Thais, Helena Trojská, to všechno byly jen odlesky její krásy, nepřiliš zdařilé napodobeniny květu, který se mohl rozvinout do plné krásy jen v těch pradávných časech úsvitu lidstva.

Pro Gudrun jsem se vzdal svého kmene a odešel do divočiny, uprchlík a vyvrženec s krvavými rukama. Byla z našeho rodu, ale ne z mého kmene, ztracené dítě, které jsme našli opuštěné bloudit pralesem, kde ji zapomněl nějaký jiný potulný kmen naší krve. Vyrostla u našeho kmene a když dospěla do plného květu mladého ženství, připadla Heimdulovi Silnému, nemocnějšímu lovcovi kmene.

Jenže sny o Gudrun probouzely v mé duši plamen šílenství a kvůli ní jsem zabil Heimdula, rozdrtil jsem mu svou kamennou sekerou lebku dřív, než si stačil Gudrun odnést do svého stanu z koňských kůží. Šla se mnou dobrovolně, protože mě milovala láskou aesirských žen, podobnou nenasytnému plameni, který pohlcuje každou slabost. Oh ano, byl to divoký věk, život byl pochmurný a zbrocený krví, byl to čas, kdy slabí umírali rychle. Nebylo na nás nic jemného nebo něžného, vášeň se podobala bouři, vzplanutí boje, útoku lva. Naše lásky byly stejně strašné jako naše nenávisti.

Tak jsem unesl Gudrun z kmene a v patách se nám hnali mstitelé - zabijáci. Štvali nás celý den a celou noc, až do chvíle, kdy jsme přeplavali stoupající řeku, ječící zpěněný proud, který se ani Aesiřané neodvážili překonat. Jen my, v šílenství naší lásky, jsme si probíjovali cestu záplavou a potrhání a polomrtví dostihli protějšího břehu.

Pak jsme mnoho dnů bloudili pralesem náhorní roviny, hemžícím se tygry a leopardy, až jsme jednoho dne dorazili k mohutnému pásu hor, který se tyčil jako modrá hradba vysoko k nebi. Úbočí následovalo úbočí, od vrcholu jsme zvedali oči k vrcholu.

V horách na nás zaútočily mrazivé vichry a hlad a z nebe se na nás s hromovým duněním křídel vrhali obrovští kondoři. V bojích při průchodu několika průsmyky jsem přišel o všechny šípy a nešťastnou ranou roztříštil svůj oštěp s kamenným hrotem, ale nakonec se nám přece jen podařilo překonat černou páteř horského masivu a když jsme začali sestupovat po jižních úbočích, narazili jsme na vesnici. Byly to dva tucty primitivních chýší slepených z jílu a obývaných mírumilovnými lidmi světle hnědé pleti, kteří mluvili podivným jazykem a měli ještě podivnější zvyky. Přivítali nás znamením míru, odvedli do své vesnice, kde nám nabídli maso, chléb z ječmene a nápoj ze zkvašeného mléka. Zatímco jsme jedli, přidřepli si do velkého kruhu kolem nás a ženy tiše pleskaly dlaněmi do tamtamů tvaru mělkých mis, aby nám tak vyjádřily příslušnou úctu.

K vesnici jsme dorazili za soumraku a během hodování se snesla noc. Na všech stranách se proti hvězdám rýsovaly útesy a vrcholky hor. Malý chomáč jílových chatrčí a několik ohňů se topily v černočerné noci. Gudrun pocítila samotu, tísnivý tlak té nekonečné temnoty a přitiskla se ke mě; ramenem se opřela o mou hrud. Já měl těsně vedle ruky svou těžkou kamennou sekeru a byl jsem spokojený. Nikdy v životě jsem nepoznal, co je to strach.

Všude kolem nás dřepěly drobné hnědé postavičky, ženy i muži, a pokoušely se s námi dohovorit pohyby štíhlých rukou. Nikdy nežili jinde než ve své vesnici, v relativním klidu a bezpečí, a proto jim docela chyběla jak síla, tak bezohledná divokost potulných Aesiřanů. Jejich ruce se ve svitu ohňů pohybovaly v přátelských gestech.

Podářilo se mi vysvětlit jim, že jsme přišli od severu, překonali velké hory a ráno že máme v plánu sestoupit dolů, na zelené pláň, které jsme viděli z horských vrcholů. Když mi nakonec porozuměli, rozpoutala se bouře výkřiků, všichni divoce vrtěli hlavami a ženy začaly vzrušeně bít do bubnů. Chtěli mi zřejmě sdělit něco velmi důležitého, všichni najednou začali mávat rukama, takže mě spíš zmátli, než aby mi něco vysvětlili. Jediné, co jsem nakonec pochopil, bylo, že si nepřejí, abychom sestupovali z hor. Na jih od vesnice se ukrývala jakási hrozba, ale zda je to člověk, nebo zvíře, jsem přes veškerou jejich snahu nepochopil.,

A právě ve chvíli, kdy se moje pozornost plně soustředila na jejich posuňky, se to stalo. První náznak útoku představovalo náhlé zapleskání mohutných perutí. Z noční temnoty se snesl temný stín a v okamžiku, kdy jsem se zvedal na nohy, mě do hlavy děsivou silou zasáhlo obrovské křídlo. Padl jsem na zem, ozval se Gudrunin výkřik a já cítil, jak ji něco táhne od mého boku. Vyskočil jsem plný touhy trhat a zabíjet, ale už jsem zahlédl jen temný stín, který se ztrácel na nočním nebi. V pařátech se mu zmítala bílá postava a marně se pokoušela vymanit se z toho děsivého sevření.

S řevem plným bolesti a vzteku jsem sebral se země sekeru a vrhl se do tmy - jen abych se vzápětí zastavil. Byl jsem zoufalý a bezradný, protože jsem nevěděl, kudy se dát.

Malí hnědí lidé zmateně pobíhali sem a tam, křičeli a na zmateném útěku do úkrytu vlastních chýší rozkopali všechny ohně. Teď se pomalu vraceli zpátky a při tom kňučeli jako zpráskaní psi. Shromáždili se kolem mě, dotýkali se mě nesmělými rukama a štěbetali svým nesrozumitelným jazykem. Bezmocně jsem klel, protože bylo jasné, že mi chtějí sdělit něco důležitého a já jim nebyl s to porozumět.

Nakonec jsem se od nich dal odvést nazpět k ohni a nejstarší muž vesnice přinesl pruh vydělané kůže, hliněný hrnek s jakousi barvou a přiostranou hůlku. Na kůži pak nakreslil hrubý obrázek okřídleného stvoření, unášejícího bílou ženu - ano, ten obrázek byl opravdu velmi neumělý, ale snadno jsem pochopil. Pak začali všichni ukazovat k jihu a hlasitě křičeli svým nesrozumitelným jazykem. Bylo jasné, že to nebezpečí, před kterým se nás zvečera pokoušeli varovat, byla právě ta okřídlená bytost, která unesla Gudrun. Až doposud jsem si myslel, že ji odnesl jeden z těch obrovských horských kondorů, ale obrázek, který nakreslil starý muž černou barvou, připomínal spíše okřídleného člověka než cokoliv jiného.

Pak začal pomalu a pracně kreslit něco, co jsem nakonec poznal jako neumělou mapu - ale ano, i my v těch dávných dnech, jsme měli své primitivní mapy, i když žádný dnešní muž by jim nebyl schopen porozumět, tak rozdílné byly symboly, které jsme používali.

Trvalo to dlouho. Než stařec skončil a já porozuměl jeho kresbě, byla už půlnoc. Konečně bylo všechno jasné. Když se vydám směrem naznačeným na mapě, dál úzkým dlouhým údolím, na jehož horním konci leží vesnice, zdolám skalní stěnu a vylezu na rozlehlou planinu. Tu musím přejít a pokračovat řadou divokých úbočí, projít dalším údolím a tam narazím na místo, kde se ukrývá stvoření, které uneslo mou družku. Na tom místě nakreslil starý muž něco, co vypadalo jako pokřivená chýše, a všude kolem ní spoustu podivných rudých značek. Ukázal na ně, pak na mě a divoce zavrtěl hlavou. Při tom vydával křik, který už jsem té noci slyšel několikrát a který, jak jsem pochopil, znamenal v jazyce těch lidí nebezpečí.

Pak se mě pokoušeli posuňky přemluvit, abych nechodil, ale já, bez sebe nedočkavostí, vzal pomalovanou kůži, přijal vak potravin, který mi sami nabídli (na lidi té doby měli opravdu podivné zvyky), zvedl sekeru a vydal se do bezměsíční noci. Mé oči však byly bystřejší, než by byl novodobý mozek ochoten pochopit, a orientačním smyslem bych zahanbil i vlka. Jakmile jsem si jednou mapu vtiskl do paměti, mohl jsem ji klidně zahodit, a přece dojít na každé místo na ní vyznačené, ale i tak jsem ji stočil a zasunul za opasek.

Cestoval jsem tak rychle, jak jsem to ve svitu hvězd dokázal, a byl jsem odhodlán nevyhnout se žádnému tvorů, který by mi stál v cestě, ať už by to byl člověk, jeskynní medvěd nebo šavlozubý tygr. Čas od času jsem zaslechl

zaskřípění písku pod plíživými tlapami, zachytil jsem záblesk žlutozelených očí planoucích v temnotě a zahlédl stíny obrovských pružných těl. Pokračoval jsem však neustále dál se srdcem natolik plným zoufalství a zuřivosti, že jsem nebyl ochoten vyhnout se žádnému, sebedivočejšímu zvířeti.

Prošel jsem údolím, překonal horskou stěnu a ocitl se na náhorní planině, rozryté koryty potoků a poseté velkými balvany. Tu jsem přešel, a za šera, ještě před příchodem rána, se pustil do sestupu po zrádných úbočích na druhé straně. Sestup se zdál nekonečný a úpatí hor stále ještě leželo v neproniknutelné temnotě. Sestupoval jsem však rychle a bez ohledu na vlastní bezpečí, nezdržel jsem se ani tak dlouho, abych odvinul z ramen dlouhý kotouč lana z nevydělané kůže, který jsem nesl s sebou. Spolehl jsem na to, že s trochou štěstí a díky své obratnosti dorazím dolů, aniž si srazím vaz.

Když ráno pozlatilo vrcholky hor prvními slunečními paprsky, ocitl jsem se na dně širokého údolí ohraničeného strmými útesy. V místě, kde jsem stál, bylo údolí směrem od východu k západu velmi široké, ale dál k jihu se rychle zužovalo. Mělo tvar obrovského vějíře s rukojetí obrácenou k jihu.

Jeho dno bylo rovné a středem tekla klikatá říčka. Stromy tam rostly jen řídce, křoví skoro žádné, ale zato koberec vysoké trávy, která byla v téhle roční době skoro suchá. Jen kolem břehů potoka se táhly zelené pásy a na nich se pásly skupinky mamutů - obrovských hor masa, svalů a rezavé srsti.

Ty jsem opatrně obešel, protože s takovými obry bych si neporadil ani já. Byli si vědomi své síly a dobře jsem věděl, že s výjimkou jediné věci se nebojí ničeho na zemi. Když jsem se přiblížil příliš, vztyčili kornouty uší, výhružně pozvedli choboty, ale nezaútočili na mě. Rychle jsem se proplétal mezi řídkými stromy a slunce ještě nevystoupalo nad nejvyšší vrcholky hor, když jsem dorazil k místu, kde se skalní stěny, ohraničující údolí, stýkaly. Dlouhý noční sestup neměl žádný vliv na mé ocelové svaly. Necítil jsem únavu, zuřivost ve mně hořela neztenčenou silou. Nevěděl jsem, co mě na druhé straně útesů čeká, a nehodlal jsem o tom přemýšlet. V mozku jsem měl jen touhu po krvi a zabíjení.

Útesy se nespojovaly docela. Zůstala v nich úzká soutěska, široká sotva několik desítek metrů. Jejím středem protékala říčka a její dno pokrýval hustý prales. Prošel jsem tímhle úsekem, který byl zhruba stejně dlouhý i široký a ocitl jsem se v dalším údolí, nebo spíš v pokračování toho předchozího, které se hned za soutěskou znovu rozšiřovalo.

Skalní stěny rychle ustupovaly na obě strany a tvořily kolem údolí nepřekonatelnou hradbu tvaru obrovského oválu. Daleko před sebou, na jižním konci, jsem viděl v šedomodré stěně další soutěsku, ve které probleskovalo modré nebe. Vnitřní údolí vypadalo jako džbán se dvěma hrdly.

To hrdlo, kterým jsem přišel já, bylo zarostlé pásem stromů, které pak náhle končily a byly vystřídány polem karmínově rudých květů. Několik set metrů od okraje lesa jsem spatřil podivnou stavbu.

Popíšu vám, co viděl nejen Hunwulf, ale současně i James Allison. Hunwulf totiž jen matně chápal to, co vidí, a nebyl by schopen některé věci vůbec popsat. Já, jako Hunwulf, jsem například nevěděl nic o architektuře. Jediná obydlí, která jsem znal, byly stany mého lidu a hliněné chýše domorodců, nebo ostatních, stejně primitivních lidí.

Jako Hunwulf tedy mohu říci jen to, že jsem viděl obrovskou chýši, jejíž popis se vymyká mým schopnostem. Jako James Allison jsem viděl dvacet metrů vysokou věž, vybudovanou ze zvláštního, dokonale vyleštěného zeleného kamene, který působil poloprůsvitným dojmem. Věž byla kulatá a alespoň v té části, kterou jsem viděl já, bez oken a bez dveří. Vlastní válec věže byl vysoký zhruba patnáct metrů a z plošiny na jejím rovném vrcholu se zvedala nástavba o menším průměru. To znamená, že kolem ní zůstala jakási kruhová galerie, obehnaná zdobeným zábradlím. Menší věž měla jak okna, tak dveře a i z místa, kde jsem stál, bylo vidět, že všechny otvory jsou opatřeny hustými mřížemi.

To bylo všechno. Žádná známka lidské přítomnosti. Žádnou známku života jsem neodhalil ani v údolí. Na první pohled mi však bylo jasné, že právě

tuhle věž se mi pokoušel nakreslit stařec ve vesnici, odkud jsem se vydal na cestu. Věřil jsem, že právě tady najdu Gudrun - pokud je ještě naživu. Kus za věží jsem zahlédl modré jezero, do kterého se vlévala říčka, protékající podél západní stěny údolí. Ukrytý mezi stromy jsem pozoroval věž a květinové pole, které ji obklopovalo ze všech stran. Květy se táhly celé stovky metrů na všechny strany a směrem k věži jejich porost ještě houstnul. Na druhém konci údolí a kolem jezera rostly stromy, mezi květinami však nebyl jediný.

V životě jsem podobné květy neviděl. Rostly velmi blízko sebe, téměř se navzájem dotýkaly. Byly něco přes metr vysoké, na jednoduchém stonku vždy jediný květ, květ větší než lidská hlava, s širokými masitými okvětními lístky, staženými do úzké koruny. Okvětní lístky měly živě karmínovou barvu, která mi připomínala čerstvou ránu. Stonky byly silné jako mužské zápěstí, bezbarvé, téměř průsvitné. Jedovatě zelené listy měly tvar vavřínového listu, připomínaly hrot oštěpu a skláněly se k zemi na dlouhých hadovitých lodyhách. Celý zjev rostlin byl odpudivý a já přemýšlel, co všechno se může v jejich porostu ukrývat.

Bouřily se ve mně všechny divoké instinkty. Cítil jsem přítomnost neznámého nebezpečí, stejně jak jsem mnohokrát vycítil číhajícího lva dřív, než ho odhalily mé obyčejné smysly. Pečlivě jsem prohlížel rudé pole v obavě, že se v něm ukrývá obrovský had. Zavěštil jsem a pátral po nějakém pachu, který by mi pomohl, ale vítr vál směrem ode mě. Na té obrovské zahradě však bylo každopádně něco nepřírozeného. Přestože vál severní vítr, nepohnul se v celém poli jediný kvítek, nezašustil jediný list. Květy byly nehybné a listy se klonily k zemi jako nějaký obrovští draví ptáci a já měl nepřijemný pocit, že mě pozorují.

Podobnou krajinu vídá člověk ve snu: Na obou stranách šedomodré útesy, které se zvedají vysoko k modrému nebi posetému bílými obláčky, v dáli zasněžené jezero a v popředí vysoká zelená věž uprostřed záplavy rudých květů.

Přece tady však bylo něco. Přestože vítr vál směrem ode mě, zachytil jsem ve vzduchu slabý závan, pach smrti a rozkladu, který musely vydávat právě ty květy.

Pak jsem se náhle ve svém úkrytu přikrčil. Nahoře, na ochozu, se něco pohnulo. Ze dveří vyšla postava, přistoupila k zábradlí, opřela se o něj a začala se rozhlížet po údolí. Byl to muž, ale o takovém muži se mi nezdálo ani v těch nejstrašnějších snech.

Byl vysoký, mohutný a jeho kůže měla barvu vyleštěného ebenu. To, co z něj však dělalo děsivou noční mřku, byla křídla, která měl složená na zádech. Věděl jsem, že to jsou křídla, bylo to jasné na první pohled.

Já, jako James Allison, jsem se v mysli zabýval mnohokrát věcmi, které jsem viděl očima bojovníka Hunwulfa. Vznikl snad ten černý muž pouhou shodou nepředvídaných okolností, jako ojedinělý výstřelek zmatené přírody, a žil v samotě a nekonečné bezútěšnosti? Nebo byl posledním příslušníkem nějaké dávno vyhynulé, zapomenuté rasy, která vznikla, rozvinula se a zmizela ještě před příchodem myslícího člověka? Třeba by mi o tom něco řekli ti drobní obyvatelé vesnice v horách, ale bohužel, neměli jsme společnou řeč. Klonil bych se spíše k té druhé domněnce. Okřídlení lidé nejsou v mytologii žádnou výjimkou; nacházíme je v bájích a pověstech mnoha národů a mnoha ras. Tak daleko v mytologii, kam sahají kroniky a legendy, nacházíme příběhy o harpyjích a okřídlených bozích, o andělech a létajících démonech. Legendy jsou pokřivené odrazy dnes už neexistujících skutečností. Věřím, že kdysi dávno vládla světu rasa okřídlených lidí a že já, Hunwulf, jsem se setkal v údolí rudých květů s jejím posledním příslušníkem.

Tyhle myšlenky mně ovšem probíhaly hlavou jako Jamesi Allisonovi, jehož moderní vědomosti jsou stejně velké jako jeho novodobá nevědomost.

Já, Hunwulf, jsem se nezabýval podobnými zbytečnými úvahami. Současný skepticismus nebyl součástí mého já a nesnažil jsem se vysvětlit si logicky něco, co neodpovídalo běžným přírodním zákonům. Neuznával jsem jiné bohy kromě Ymira a jeho dcer, ale nepochyboval jsem o existenci jiných božstev, uctívaných jinými národy, která pro mě ovšem představovala demony. Do mého

světa a životního vzorce bez potíží zapadaly nadpřirozené bytosti jakéhokoliv druhu. Nepochyboval jsem o tom, že na světě žijí draci, duchové, démoni a ďáblové, stejně jako jsem nepochyboval o tom, že se mohu setkat se lvy, býky, nebo slony. Přijímal jsem ten podivný výtvar přírody jako nadpřirozeného démona a nestaral se o jeho původ. Nepropadl jsem ani strachu z té nadpřirozené bytosti. Byl jsem přece synem Asgardu, který se nebál ani lidí, ani ďáblů, a mnohem víc jsem věřil na zdrcující sílu své kamenné sekery než na modlitby kněží nebo zaklínadla čarodějů.

Nevrhl jsem se však bezhlavě do volného prostoru, abych zaútočil na věž. Měl jsem v sobě opatrnost divokého tvora a zatím jsem neobjevil jediný způsob, jak se dostat na horní plošinu věže. Okřídlený muž nepotřeboval dveře na úpatí stavby, protože do ní vstupoval horem, a hladký povrch stěn byl nepřekonatelnou překážkou i pro toho sebelepšího lezce. Nakonec mě přece jen napadl způsob, jak se do věže dostat, ale váhal jsem. Vyčkával jsem v úkrytu, zda se neobjeví další okřídlení lidé, i když jsem měl nevysvětlitelný pocit, že muž, kterého jsem viděl, je jediný v celém údolí a možná na celém světě. Skrčený mezi stromy jsem pozoroval, jak zvedl ruce z parapetu a protáhl se jako obrovská kočka. Pak přešel ochoz a zmizel ve věži. Vzduchem se rozlehl tlumený výkřik, při jehož zvuku jsem ztuhnul, i když jsem si současně uvědomil, že to nebyl výkřik ženy. Nakonec se ze dveří znovu vynořil černý pán věže a za sebou táhl jakousi menší postavu. Jeho oběť se bránila, zmítala se a žalostně křičela. Byl to drobný hnědý muž, podobný těm, se kterými jsem se setkal ve vesnici. Nepochyboval jsem, že byl zajat stejným způsobem jako Gudrun.

V rukou svého obrovského nepřítele byl bezmocný jako děcko. Černý muž rozprostřel mohutná křídla a vyšvihl se na parapet. Svou oběť při tom nesl stejně snadno, jako by kondor nesl vrabce. Vznosl se nad rudé pole a já, přikrčený v úkrytu, ho s úžasem sledoval.

Okřídlený muž se téměř zastavil ve vzduchu a vyrazil z hrdla podivně děsivý výkřik, po kterém následovala neméně děsivá odpověď. Rudým polem hluboko pod ním proběhl nepřirozený záchvěv života. Velké rudé květy se začaly třást, rychle se rozvíjely, roztahovaly masité okvětní lístky jako hadí chřtány. Zdálo se, že se stonky nedočkavě natahují. Široké listy se pozvedly, chvěly se v podivné křeči a přitom vydávaly zvuk podobný rytmické výstraže chřestýše. Celým údolím se rozlehl tichý sykot, při kterém mi tuhla krev v žilách. Květy začaly lapat do vzduchu a vzpínaly se do výše. V tom okamžiku okřídlený muž vyrazil odporný smích a pustil svého vězně.

S výkřikem, jaký mohou vydávat jen ztracené duše v předpekli, se hnědý muž zřítil dolů mezi květy. Ty se na něj s šustivým sykotem vrhly. Silné ohebné stonky se prohnuly jako hadí krky, okvětní lístky se sevřely na jeho těle. Snad stovka nejbližších květů se na něj přísála jako chapadla chobotnice a doslova ho drtila. Zoufalé výkřiky bolesti se ozývaly jen nezřetelně; doslova zmizel pod masou syčících, vibrujících květů. Ty rostliny, které byly mimo dosah, se svou zuřivě trhaly, jako by se snažily vyrvat z kořenů a přidat ke svým druhům. Květiny v celém obrovském poli se natahovaly a obracely směrem, kde se odehrávala ta příšerná scéna. Výkřiky rychle slábly a netrvalo dlouho, a ustaly docela. Nad údolím znovu zavládlo mrtvolné ticho. Okřídlený muž pomalu, skoro líně zapleskal křídly, sklouznul na ochoz věže a zmizel uvnitř.

Po nějaké chvíli se květy jeden po druhém zvedly od své oběti, která ležela na zemi bílá a nehybná. Ano, ta nepřirozená bělost byla způsobena něčím jiným, než pouhou smrtí, ten malý muž vypadal jako vosková figura, nehybná socha z níž byla vysáta poslední kapka krve. Na květech kolem něj byla vidět zvláštní změna. Jejich stonky už nebyly bezbarvé, zduřely a zrudly, jako průsvitná bambusová stébla, která někdo naplnil k prasknutí čerstvou krví.

Pužen neukojitelnou zvědavostí jsem se vyplížil ze svého úkrytu mezi stromy a pomalu se přiblížil k okraji rudého pole. Květy začaly syčet a nakláněly se mým směrem. Při tom roztahovaly okvětní plátky stejně jako kobra nadýmá svůj klobouk. Vybral jsem si jeden, který byl dost daleko od

ostatních, a jedinou ranou sekery jsem oddělil květ od stonku. Ta podivná věc se zřítíla na zem, kde se svíjela jako přeseknutý had.

Když se přestala hýbat, užasle jsem se nad ní sklonil. Stonek nebyl dutý, jak jsem si myslel, alespoň ne dutý jako třeba stéblo bambusu. Byl propleten pavučinou slabých tepen, z nichž některé byly prázdné a jiné obsahovaly bezbarvou tekutinu. Řapíky, které spojovaly listy se stonkem, byly výjimečně ohebné a pružné a samy listy byly lemovány zahnutými výhonky, podobnými ostrým háčkům.

Jakmile se tyhle háčky jednou začaly do masa, musela by oběť vytrhnout celou rostlinu i s kořeny, aby se jí podařilo uniknout.

Okvětní lístky byly široké asi jako má dlaň, silné jako list kaktusu a na vnitřní straně pokryté nesčetnými droboučkými ústy, sotva většími než špendlíková hlavička. Ve středu květu, kde bývá blizna, byl čtyřhranný ostnatý hrot z jakési rohovitě látky a na každé z jeho čtyř stran byl úzký kanálek.

Ze studia toho podivného a strašného zástupce rostlin mě najednou vyrušil pohyb, který jsem zachytil koutkem oka. Rychle jsem zvedl hlavu a spatřil okřídleného muže, který se opět objevil u zábradlí. Nezdálo se, že by byl mou přítomností nějak zvláště překvapen. Zakřičel na mě něco ve svém nesrozumitelném jazyce a udělal několik posměšných gest, zatímco já stál nehybně a v ruce svíral sekeru. Nakonec se otočil a stejně jako předtím vešel do věže a znovu vyšel ven se zajatcem v rukou. Má zuřivost a nenávisť byly pohlceny pocitem radosti, když jsem zjistil, že je Gudrun stále ještě naživu. Navzdory její značné síle, která se mohla rovnat síle horské pumy, zacházel černý muž s Gudrun stejně snadno jako se svou předchozí obětí. Pozvedl její vzpírající se tělo nad hlavu, abych ji co nejlépe viděl, a vyzývavě na mě zakřičel. Zlaté vlasy se jí rozlétly kolem bílých ramen v zoufalé snaze vzepřít se mu a bojovat, ale nakonec v nejvyšším zoufalství a hrůze obrátila hlavu ke mně a vykřikla o pomoc. A ženy Aesiru poděsilo máloco. Podle strachu v jejím hlase jsem mohl posoudit, jak děsivé zlo cítí v osobě svého věznitele.

I přes to, že se ve mně všechno bouřilo, zůstal jsem stát. Kdybych věděl, že ji to zachrání, byl bych se klidně vrhl do toho karmínového pekla, nechal bych se zaseknout tisícem háčků a vysát těmi pekelnými květy do poslední krůpěje krve. Ale to by jí ani v nejmenším nepomohlo. Má smrt by ji prostě zanechala bez ochránce. Proto jsem zůstal stát a přihlížel, jak se svíjí a štká v jeho sevření a zlomyslný smích okřídleného muže mi zaplavoval mozek jako rudý příboj. Jednou se nahnul, jako by se ji chystal hodit dolů, a mé sebeovládání se téměř zbortilo. Už už jsem se chtěl vrhnout do toho pekelného rudého moře. Ale bylo to jen gesto. Nakonec ji spustil na parapet, odvedl ke dveřím a surově vhodil dovnitř. Pak se vrátil, opřel se pohodlně o zábradlí a klidně mě pozoroval. Bylo očividné, že si s námi pohrává jako kočka s myší předtím, než ji zakousne.

Ale zatímco mě pozoroval, otočil jsem se k němu zády a zmizel v pralese. Já, Hunwulf, jsem nebyl myslitel v tom slova smyslu, jak mu rozumějí moderní lidé. Žil jsem v době, kdy se emoce vyjadřovaly spíše úderem kamenné sekery než projevy inteligence. Ale přesto jsem nebyl tupým zvířetem, za jaké mě očividně považoval létající muž. Měl jsem lidský mozek, jehož myšlenky byly zostřeny neustálým bojem o přežití a nadvládu nad přírodou.

Věděl jsem, že nedokážu přejít živý ten rudý prstenec, který obklopoval věž. Než bych stačil udělat deset kroků, zabodlo by se mi do těla několik desítek rohovitých blizen a nenasytná ústa rudých květů by začala z mých tepen sát krev, aby tak ukojila svůj věčný hlad a ďábelskou touhu. Ani s mou tygří silou by se mi nepodařilo prosekat se tím pekelným porostem až k věži.

Okřídlený mě nesledoval. Když jsem se ohlédl, viděl jsem ho nehnutě stát na stejném místě. Když jako James Allison sním znovu svůj sen o Hunwulfovi, objevuje se mi ten obraz znovu

a znovu - postava podobná ohybnému chrličovi, s lokty opřenými o masivní zábradlí, středověký ďábel vyhlížející z pekelného cimbuří.

Prošel jsem nazpět soutěskou a vrátil se do většího údolí, porostlého řídkými stromy, kde se po březích potoka toulaly větší a menší skupinky mamutů. Prošel jsem kolem nich až do míst, kde už žádná zvířata nebyla, tam jsem se zastavil a z váčku u pasu vyjmul dva kusy pazourku. Sehnul jsem se k zemi a vykřísł několik jisker do trsu suché trávy. Rychle jsem přebíhal od jednoho vybraného místa k dalšímu a zapálil několik ohňů tvořících velký polokruh. Plameny, povzbuzené severním větrem, se rychle zvětšily, oheň se rozhořel a vítr začal hnát hučící plameny před sebou. Zakrátko se napříč celým údolím táhla půlkruhovitá ohnivá stěna.

Mamuti se přestali pást, vztyčili obrovské uši a začali poplašeně troubit. Na celém světě se báli jediného - ohně. Začali ustupovat k jihu, samice před sebou popoháněly mláďata a staří mamutí býci troubili, jako by nastal soudný den. Plameny hučící jako bouře se pohybovaly stále rychleji a mamuti se konečně splášili. Změnili se v drtivou smršť masa, hřmící lavinu kostí a svalstva. Stromy praskaly jako proutky a mizely pod sloupy nohou, zem se při jejich bezhlavém útěku chvěla jako při zemětřesení. V patách se jim hnal zuřící oheň a v patách ohni jsem běžel já, tak těsně, že jsem podrážkami svých sandálů ze sobí kůže cítil žár spálené země.

Podobní bouři proletěli mamuti zúženým hrdlem a hustý les pod jejich nohama zmizel jako podřatý kosou. Stromy byly vyrvány ze země i s kořeny a soutěska vypadala, jako by se tudy přehnalo tornádo.

S ohlušujícím duněním a troubením proběhli napříč polem rudých květů. Věřím, že by ty ďábelské rostliny strhly k zemi jediného osamělého mamuta, ale pod soustředěným nápořem celého stáda se nezmohly na nic jiného, než obyčejné květy. Zdivočelá zvířata po nich dusala, drtila je na kusy, bušila do nich choboty a zadupávala je do země, která sákla šťávou odporných rostlin.

Na okamžik jsem se roztrásl obavou, že se srstnatí obři nevyhnou věži a že její pevné základy nevydrží ten strašlivý nápoř obrovských těl a zřítí se. Okřídlený muž očividně sdílel mé obavy, protože se náhle bleskově vznesl z vrcholu a rychlým letem zamířil k jezeru na druhé straně údolí. Jeden z prvních samců skutečně narazil čelem do hladké stěny, ale úder ho napůl omráčil. Omámené zvíře se postavilo napříč a narazilo do několika svých druhů, takže se stádo kolem něj rozdělilo a dunělo dál po obou stranách věže tak blízko, že si o ni zvířata dřela boky. Mamuti dusali dál a ničili rudé pole za věží směřem k jezeru.

Oheň se zastavil na okraji lesa, protože mokré zbytky rudých květů nehořely. Stromy, ať už padlé, nebo ty, které zůstaly stát, ovšem chytly, všude kolem se objevovaly plameny a padaly hořící větve. Rychle jsem proběhl úzkým proučkem dohořívajícího pralesa a vyběhl na široký pás, který přchající mamuti vydusali v poli masožravých květů.

V běhu jsem křičel na Gudrun a ona mi odpověděla. Hlas zněl tlumeně a provázelo jej jakési bušení. Okřídlený muž ji ve věži zamknul.

Když jsem přes rozdupané zbytky rudých květů a hadovitých listů dorazil na úpatí věže, stáhl jsem z ramene svitek lana z nevydělané kůže a vrhnul smyčku na jeden z výběžků zábradlí. Pak jsem se po něm pustil vzhůru, ručkoval jsem se smyčkou lana sevřenou mezi nářtem jedné a chodidlem druhé nohy. Pomalu jsem stoupal vzhůru a nohy a klouby rukou si do krve dřel o hladkou stěnu.

Byl jsem necelé dva metry od ochozu, když jsem nad hlavou zaslechl pleskání křidel. Ze vzduchu se snesł okřídlený muž a přistál na ochozu. Naklonil se přes zábradlí a já ho viděl docela zblízka. Rysy měl čisté a pravidelné, nebyl to obličej černošského typu. Oči měl jako úzké štěrby a bílé zuby zableskly v úsměvu plném divoké nenávisti a zlomyslné převahy. Dlouho, od nepaměti vládl údolí rudých květů a v okolních vesnicích si vybíral strašlivou daň, lidské oběti, kterými krmil své masožravé poddané a strážce. A teď jsem mu byl vydán na milost a nemilost i já a všechna má síla a obratnost mi nebyla nic platná. Stačil jediný tah dýky v jeho ruce a zřítím se dolů, vstříc své smrti. Gudrun, která musela odněkud vidět, v

jakém nebezpečí jsem se ocitl, řvala jako rozzuřené divoké zvíře a vzápětí se ozval zvuk tříštěného dřeva, když dveře věže pod jejími údery povolily.

Černý muž, který už se dostatečně popásl na mé bezmocnosti, pozvedl dýku k osudnému úderu, když se mu kolem krku obtočila silná bílá paže, která ho trhnutím přinutila ustoupit. Přes jeho rameno jsem zahlédl Gudruninu krásnou tvář pod rozcuchanou hřívou světlých hlasů, oči rozšířené naplň strachem, naplň zuřivostí.

S řevem se zazmítal v jejím sevření, serval ze sebe její ruce a odhodil ji ke stěně horní věže s takovou silou, že se tam sesula k zemi naplň v bezvědomí. Pak se obrátil nazpět ke mě, ale ten okamžik stačil, abych se dostal až nahoru. Jediným pohybem jsem přeskočil zábradlí a vytrhl od pasu svou sekeru.

V ruce svíral těžkou dýku, ale přesto s křídly naplň roztaženými na okamžik zaváhal, jako kdyby se nemohl rozhodnout zda uprchnout, nebo se pustit do boje. Byl obrovský, svaly po celém těle se mu rýsovaly jako mohutná lana, ale přesto zaváhal, tak, jak váhá člověk, když se setká s divokou šelmou.

On zaváhal, já však nikoliv. Vrhhl jsem se na něj se zuřivým řevem a máchl sekerou. Do úderu jsem vložil všechny své síly. S přidušeným výkřikem pozvedl ruce na obranu, ale těžká čepel proletěla jako blesk mezi nimi a z jeho hlavy zbyla jen krvavá hmota.

Obrátil jsem se ke Gudrun. Pracně se zvedla na kolena, s výrazem lásky a strachu mě křečovitě mě objala kolem krku a přes mé rameno vrhala poplašené pohledy k místu, kde ležel okřídlený vládce údolí, kolem jehož rozbité hlavy se rychle šířila krvavá kaluž.

Často jsem zatoužil soustředit všechny ty bývalé životy do jednoho těla a spojit tak například zkušenosti Hunwulfa s vědomostmi Jamese Allisona. Kdyby to bylo možné, byl by Hunwulf prošel ebenovými dveřmi, které Gudrun rozříštila ve svém nejvyšším strachu a zoufalství, do zvláštních místností uvnitř věže, které zahlédl rozbitými výplněmi. Byl by si prohlédl a prozkoumal podivný nábytek a police plné srolovaných pergamenů. Ty pergameny by jistě prohlédl a zkoumal neznámé písmo tak dlouho, dokud by ho nerozluštil. Přečetl by si kroniku té prazvláštní rasy, jejíhož posledního příslušníka právě zahubil. Ten příběh by byl jistě mnohem barvitější než opiový sen, a stejně úžasný, jako vyprávění o ztracené Atlantidě.

Ale Hunwulfa nic takového nezajímalo. Pro něj neznamenal věž, její ebenový nábytek, ani svitky pergamenu vůbec nic, byly to nepochopitelné kouzelné předměty, které představovaly zlo. Přestože měl na dosah rozluštění jedné velké záhady, byl od něj vzdálen stejně, jako James Allison, který se měl narodit o mnoho tisíc let později.

Pro mě, Hunwulfa, představovala věž jen obrovskou a nebezpečnou past a vzbuzovala ve mně jedinou touhu - uprchnout z ní co nejdříve.

S Gudrun, která se mi přitiskla na záda, jsem sklouzl zpět na zem, zkušeným pohybem uvolnil kožené lano a stočené opět přehodil přes rameno. Pak jsme ruku v ruce vykročili po stezce udupané mamuty. Stádo se už ztrácelo v dáli, mířilo k vzdálenému modrému jezeru a k průsmyku na opačném konci údolí, který vedl do širého světa.

přeložil Jan Kantůrek